

Gia đình tôi có tất cả 11 chị em, 9 gái, 2 trai. Tôi đã từng viết về má tôi, về ba tôi, những chị em viết về Quang, em trai tôi. Trong ký ức của tôi, Quang là đứa em đã cùng tôi đi qua một đôn đê nhiều biển đong và thay đổi, qua đó tôi đã học thêm được những điều về cuộc đời muôn mặt.

Mãi đến tháng Tám về, tôi có nhiều điều như cũ nên cả tháng Tám của quê hương, biển cả đã như hương đến tất cả mọi cuộc đời, mọi lứa tuổi, bắt đầu xóa nhòa nào trên mặt quê hương nhiều mặt nhưng cũng quá nhiều đau khổ, tôi lại như đến Quang. Năm 1975 đó, Quang 15 tuổi. Em không còn muốn học nữa, trở thành học sinh cá biệt, chuyển đổi, rồi sau một vài năm, hoàn cảnh thay đổi, Quang nghỉ học về Sài-gòn sinh sống để tìm phụng dưỡng mẹ và chị em vất vả. Vài dòng tôi viết không đủ để gom hết những tranh chấp, những tiếc nuối, những tình cảm của tôi trong những khoảnh khắc của một giai đoạn thanh xuân lãng mạn trong một thời cuộc nghiệt ngã. Nhiều lần Quang đã vượt biên, một lần bị bắt rồi trở về tù rồi về, tôi không còn nhìn ra Quang nữa, đứng trước, đen đen, xanh xao. Sau gần 12 lần vượt biên (có thể nhiều hơn nữa) không thành, Quang đành nghỉ học muốn bắt đầu lại, quyết tâm học lại, làm ăn và chăm anh chị em oanh...

Thế nhưng một hôm Quang đưa tôi xem lá thư của một người bạn gái mới đi bôn ba lãnh thổ xa xôi về, tôi ý mong cho mình, nói chuyện với Quang nói với tôi: Ngày mai em đi. Tôi hoảng sợ: Quang đã đi bao nhiêu lần rồi mà không được thì phải nghỉ lại, Chúa không cho. Tôi sao phải đi mà không được thì phải nghỉ lại? Quang nhìn tôi cười: Thì chết là cùng! Rồi ngày mai, một buổi sáng cuối tháng Tám năm 1985, em lên đường, tôi cũng đi với em trên chiếc xe gắn máy của người bạn đưa đến chỗ hẹn.

Quang đi nhiều tháng rồi mà không có tin gì. Tôi trông ngóng có ai đó đến nhà cho tôi mấy giòong cho thân yêu của Quang đến tôi được sung sướng những niềm tin cho hành trình của em. Anh chị tôi bên Mẹ cũng nghe ngóng tin tức, hỏi thăm người quen về các trại tị nạn mà Quang vẫn bị vô âm tín. Tôi cầu nguyện xin Chúa cho con được biết tin tức của Quang, và ban cho con được sức để chịu đựng điều xấu như thế. Tôi không chịu nổi khi nghĩ đến cảnh sống của một người trong suốt mấy tháng liền không liên lạc được với người thân yêu, sống dẫu vui đâu đó, trong cái chết không thể được của thân xác, tình thân và tình cảm. Khoảng hai tuần sau khi cầu nguyện đó, khi đang dọn dẹp sau bữa ăn tối, tôi nghe tin tức đài BBC, báo tin về thuyền nhân Việt Nam bôn ba, có sự đăng ký của chiếc tàu, có ngày giờ, có địa điểm xuất phát do một người duy nhất trên tàu sống sót thuật lại. Báo tin còn thuật lại cảnh hãi hùng khi họ bị cướp tàu. Tôi khóc! Ba tôi nằm phòng bên kia cũng cùng nghe báo tin này. Tôi khóc! Còn ba tôi thì sao? Má tôi thì sao? Chị em tôi thì sao? Liệu sắp đến ngày đám cưới của em gái tôi, chị em của Quang? Nhà tôi cũng nghe báo tin này, ôm lấy tôi không nói được lời nào. Chín mươi chín phần trăm là chuyện đi của Quang rồi.

Trong bữa ăn sáng hôm sau, ba tôi nói, giờ ng nghe nh băng qu nh ng p đ y n c m t: Đêm qua có m t b n tin v v t biên. Ba nhìn tôi v i m t d u h i trong ánh m t, có ph i ba mu n trong câu tr i c a tôi may ra có chi ti t nào đó làm thay đ i đ c s ph n c a đ a con trai yêu d u? Tôi tr i d con có nghe, r i đ ng v i kh i bàn ăn, ch y xu ng b p m c cho n c m t r n a. Tôi ra m c a ti m, ng i ch h c a tôi, có hai con trai cùng đi trên chuy n tàu đó đ n h i tôi: Hôm qua em có nghe đài BBC không? Tôi g t đ u, ch nói, đúng là chuy n đó! Gi ng ch khô c ng, ánh nhìn xa xăm. M i s đ u tr nên th a thái xung quanh chúng tôi. Ch l ng thnh trong giây lát r i quày qu đi.

Tôi ng i d a l ng vào vách, th n th kêu Chúa ôi! và nghĩ đ n hai đ a con trai c a ch , nghĩ đ n tâm h n v tan c a ng i m . M i ng i đ u nghe b n tin đó. Bao nhiêu ng i nh chúng tôi đang đ i di n v i m t s th t mà c u mong đó ch là m t c n ác m ng. Th là xong! M t cu c đ i t i tr đã k t thúc trên bi n c . Quang đã ra đi, không bao gi tr i và cũng không bao gi đ n đ c n i mình mu n. Tôi xin Chúa ban cho tôi s c m nh đ ch u đ ng. Cho ba má tôi, cho ch em tôi, k xa ng i g n ni m an i t n i Ngài. C gia đình tôi yên l ng, không ai h i, không ai bàn b c m t i. Má tôi t Đà-l t xu ng đ đám c i con gái, tôi luôn tránh nh ng lúc má mu n nói chuy n riêng, vì tôi bi t đ i u má mu n h i. Câu h i y nung n u mãi trong lòng má và trong cái câm l ng y má cũng ng m hi u r ng câu tr i đã có, nh ng ai s tr i và tr i th nào? Tôi th ng má kinh kh ng, n i th ng s c bén đã tr thành ni m đau trong tôi.

Khi tôi còn bé, đ a em k đau n ng qua đ i, tôi khóc nhi u, má an i tôi Em con đang thiên đàng v i Chúa, thiên s ti p đón nó đi r i, đ ng bu n. Khi nào có ti ng kèn thiên s th i, nó s s ng i. R i tháng Chín, 1975, đ a em út đ c tiêm cho mũi chích ng a đ ch h ch, v nhà m c ngay ch ng b nh đó qua đ i vài ngày sau. Má tôi l i yên i c nhà: Chúa có ch ng trình cho nó, các con ph i bình tĩnh. Có ng i b o ph i ki n. Mà ki n ai lúc b y gi , lu t pháp i đầu mà ki n? Nh ng l n này, má s th nào? Má đã h i khi tôi không th tránh má đ c n a, lúc tôi đang i qu n áo. Má ng i xu ng bên tôi, Sao Quang đi lâu r i mà ch a có tin h con? Tôi tr i i mà không dám nhìn má, Ph i ch ch bi t sao bây gi má? Tôi nói trong h i th ra khó khăn đ c m l i n c m t, có l má hi u, n u má ng i thêm ch c c hai s khóc. Má đ ng d y ra kh i phòng, tôi lên nhìn theo má, trong bóng dáng y, có m t cái gì hiu h t quá! Cho đ n khi sau đám c i c a đ a em gái, c gia đình quây qu n i, n m tay nhau c u nguy n, tôi thu h t can đ m Chúa cho, chính th c cho c nhà bi t v i c gì đã x y ra cho Quang, và c u nguy n thi t tha xin Chúa Thánh Linh, là Th n An i, xin an i c gia đình, nh t là ba má, Đ c Thánh Linh ôi, xin cho gia đình con kinh nghi m đ c s an i c a Ngài. Th t, Chúa đã lau ráo n c m t, đã yên i m t cách l lũng. Đau bu n còn đó, nh ng s bình an l lũng t thiên đàng tràn ng p tâm h n chúng tôi.

Kể từ đó, mỗi lần nhìn thấy bạn, tôi buồn thối trong tôi dâng lên hun hút, xa xăm như chân trời bên kia biển. Tôi nhớ Quang, tôi thối nát em đã không dứt được đi u mình muốn dù có đi quyên tâm. Tôi suy nghĩ triền miên về cuộc đời của Quang trong những năm tháng sau đó, những chuyện bao giờ dứt được câu trả lời đầy trăn, Chúa cũng đã nói rồi ngày nay tôi biết chuyện, đến bây giờ tôi sẽ biết như Chúa đã biết tôi vậy.

Từ năm đó, tôi nhớ mình đã làm chuyện trộm cắp Hồi Thánh Thờ Nghè và những suy nghĩ riêng tư trong biển cả đau buồn đó của gia đình. Sau bài làm chuyện, một thanh niên đã đến cảm ơn tôi, báo rằng Cám ơn anh đã cho em một yêu cầu để quyên được. Tôi cảm ơn Chúa! Tôi thấy tiếc một đi u cho Quang, Quang của dâng những khả năng của mình cho Chúa, Quang của biết để Chúa sẽ dùng cuộc đời mình, nên hoàn toàn như làm em khác người. Quang loay hoay tìm gì để đáp cho cuộc đời mình mà không biết rằng khi nào phó mình trong tay Chúa em mới tìm được gì để đáp. Tôi nhớ khi Quang làm có tiền em mua ngay một hộp kẹo Mocha để đem về nhà khoe: Chắc thấy không, có tiền thì Việt Nam cũng có thể ăn được kẹo Mocha. Em vẫn quan niệm rằng tiền bạc gì để quyên được một vài viên kẹo.

Thì khi biết không còn có thể nào gặp Quang trên cuộc đời này, tôi không dám nghe nhạc Clayderman như tôi vẫn thường nghe mỗi tối trước khi đi ngủ. Quang chơi guitar rất hay! Hồi hát là những bài của Clayderman. Tiếng đàn như tiếng lòng Quang tâm sự. Những buổi tối cúp điện, không làm gì được, Quang đàn trong bóng tối, tiếng đàn thắm thiết đó từ sau ngày Quang đi đã trở thành tiếng khóc trong tôi.

Đã bao nhiêu năm qua rồi, có nhiều đi u đã được, có nhiều đi u đã mất, nhưng không làm sao tôi có thể quên đi u mất mát đó trong cuộc đời: đó là một đứa em của gặp được đi u mình tìm kiếm. Bây giờ, ở bên Chúa, Quang đã hiểu rõ ý nghĩa của những lời sâu sắc và thắm thiết trong Gia-cô 4:15: "Vì biết Chúa muốn và tôi còn sống..."

Bà Nguyễn Đăng Minh
Chàng Trẻ Phát Thanh Tin Lành